

Една тежка, едва сподавена, въздишка се отрони, като оловна капка, от гърдите на Бойча при тия спомени.

Пролът е сега и Бойчо чувства какъв кръвта му се вълнува въ гърдичките му, обвива съ благоухания сърдцето му и го тика нататък. . . към гората. И това не е от сега. Откак се разлисти първото дърво предъ шивачницата, той почти всъкога е като замаянъ. Очитъ му чоплятъ по синия Балканъ. Разгръщатъ тъмното було на гората и гаятъ съ замаянъ погледъ бѣло селце, което се гуши въ нея.

Ето и сега: — отдавна вечерниятъ мракъ е пробудилъ Балкана, но пламналиятъ му погледъ пие свѣтлинките на селцето, които блещукатъ въ далечината, като неспокойни свѣтулчици.

Трѣбваше да слиза вече къмъ града, но тия свѣтулчици въ далечината, сякашъ бѣха го вързали съ невидими нишки и . . . той не слѣзна, а се огледа и седна. Земята го облѣхна съ уханната си милувка. Бѣше му сладко да лежи, да чува шепота на никнещитъ тревы и да гледа голѣмата звезда, която трептѣше надъ неговото селце, потънало вече отдавна подъ наметалото на топлата благоуханна пролѣтна нощъ . . .

Унесенъ въ спомени, Бойчо забрави, че е далече отъ него, а му се стори, че лежи подъ неговото небе и неусетно заспа.

Въ съня си той се намѣри въ една ливада. Позната му е тя. Цѣлата е оцѣнена съ цвѣта. Много цвѣта: бѣли, сини, виолетови, червени. Той тича по нея. И той не е самъ.

Край него подскача и джавка Шаро. Тичатъ по ливадата, а тревитъ и цвѣтата, сякашъ сж сладкозвучни звънчета, пѣятъ подъ стѣпките имъ. Бойчо и Шаро припкатъ къмъ гората. Тѣ знаятъ — въ гората сж тѣхнитъ козички, които хрупкатъ сочна трева изъ храститѣ. И къмъ тѣхъ бързатъ тѣ. Преди да стигнатъ гората, тѣ се спиратъ, и по устнитѣ на Бойча се разлива широка усмивка. Той ясно дочу, че нѣкой го призова:

— Бойчо, Бойчо . . . ела Бойчо!

О, Бойчо познава този гласъ!

Това бѣше гласътъ на гората, смѣсенъ съ бѣлботенето на поточетата, пѣсенята на птицитѣ, шумоленето на храститѣ и зова на вѣтра, който лудуваше изъ клонитѣ на разлистилитѣ се дървета и го викаше. . .

Утрото поглѣщаше вече първитѣ слънчеви лъчи, когато Бойчо се събуди. Той изтрѣпна при мисълта, че отдавна трѣбваше да е въ града, въ шивачницата.

Ами сега? Какъ ще върви толкова късно долу? Какво ли ще каже майсторътъ му? Какъ ли ще го посрещнатъ??

Бойчо уплашенъ погледна градътъ, който бавно отърсваше каменната си снага въ мъглата на свежето пролѣтно утро. Предъ погледа му съ свѣткавична бързина преминаха обидитѣ и сподаяната мъжа, която преглѣтна за шестъ месеца между тия безчувствени каменни сгради.

А какво ли още го чака?

При тая мисълъ Бойчо въздъхна тежко. Отвърна погледа си и, по старъ навикъ, го впи въ Балкана. Изведнажъ трепна. Откъмъ Балкана до него долетѣ далеченъ, но познатъ шепотъ. Той веднага разбра: — шепнѣше южнякътъ, който помиташе сѣнитѣ останки на зимата изъ гората. Въ Бойчовитѣ очи пламна радостенъ пожаръ. Цѣлъ ликуващъ, въ шепота на южняка, той чу и гласа на гората:

— Бойчо, Бойчо . . . ела, ела, Бойчо!

О, гората го викаше, тя Бойча зовѣше!

По бѣлия, едва изсъхналъ пѣтъ за селцето К., подралици орачи видѣха едно малко момченце, съ мършавички бузички.